

(2001/C 235 E/277)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0671/01**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. februar 2001)

Om: Afgifter for fiskerilicenser som led i EU's internationale fiskeriaftaler

1. Er Europa-Kommissionen klar over, i hvor høj grad skibsejerne i EU bidrager til EU's politik for udviklingssamarbejde, i og med at de betaler afgifter for fiskerilicenser som led i EU's fiskeriaftaler med udviklingslande, og tager den højde for dette bidrag, når den fastsætter, hvilket beløb de skibsejere i EU, der deltager i disse aftaler, af den grund skal betale?

2. Er Europa-Kommissionen klar over, at der i de såkaldte nordaftaler enten slet ikke eller i hvert fald ikke i et sådant omfang er tale om noget bidrag til udviklingssamarbejde og bekæmpelse af fattigdom, og at afgifter for licenser samtidig slet ikke eksisterer ifølge disse aftaler eller er lavere end i sydaftalerne? Hvad mener Europa-Kommissionen om denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(26. marts 2001)

1. Kommissionen er opmærksom på, at fiskeriaftalerne ud over den finansielle modydelse, der udbetales af Fællesskabet også giver de pågældende kyststater en supplerende indtægt via de afgifter, der betales af rederne. Derfor tager Kommissionen begge disse to finansielle komponenter i betragtning i forbindelse med forhandlingerne om fornyelse af de aftaler, der snart udløber.

Med hensyn til spørgsmålet om hvorvidt redernes afgifter bidrager til udviklingen i udviklingskyststaterne, gør Kommissionen opmærksom på, at disse indtægter, selv om der ikke er nogen bestemmelser i de nuværende aftaler om, at de skal anvendes til specifikke foranstaltninger til fordel for fiskerisektoren i partnerlandet — til forskel fra en stadig større del af den modydelse, der udbetales over fællesskabsbudgettet (målrettede foranstaltninger) — er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 62, stk. 4 i FN's havretskonvention, i henhold til hvilken kyststaterne kan udstede licenser til fiskerne eller til skibe og fiskeredskaber også mod betaling af afgifter eller enhver anden form for modydelse, som når det drejer sig om udviklingskyststater, kan bestå i et bidrag til finansiering eller teknisk udstyr i fiskerisektoren.

2. Kommissionen er endvidere opmærksom på, at der i forbindelse med de såkaldte Nord- og Sydaftaler er tale om forskelsbehandling. Kommissionen mener, at der er væsentlige forskelle mellem Nord- og Sydpartnerne, både med hensyn til behov og udviklingsniveau. Den er derfor nødt til at tilpasse de bilaterale og multilaterale aftaler, der er indgået mellem Fællesskabet og visse kyststater under hensyntagen til de forskellige parter's interesser. Derfor har Fællesskabet aldrig overvejet, at det skulle være nødvendigt via fiskeriaftalerne at bidrage til bekæmpelse af fattigdommen hos visse af Nordpartnerne. Det lægger den derimod vægt på, når det drejer sig om visse Sydpartnere.

I sin grøn bog om den fælles fiskeripolitik har Kommissionen påvist denne af det ærede medlem omtalte forskel og foreslår derfor at tilpasse sin politik udadtil.

(2001/C 235 E/278)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0672/01**af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen**

(26. februar 2001)

Om: Foranstaltninger mod flokke af skarver

På mange steder omkring Østersøen er kolonier af skarver (*Phalacrocorax carbo*) blevet en veritabel plage, som gør det umuligt for andre fuglearter at leve de samme steder. Hvor skarvkolonierne trænger frem, dør

vegetationen ofte også ud. Alligevel er foranstaltninger mod skarverne ikke tilladt i f.eks. Finland, fordi bestemte kredse og myndigheder hævder, at fuglene er beskyttet i henhold til EU-direktiver.

Hvad mener Kommissionen: Hvilke foranstaltninger er tilladt, og hvad kan man gøre for at mindske de skader, skarverne forårsager?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. april 2001)

Skarven er en naturligt forekommende fugleart og som sådan omfattet af Rådets direktiv 79/409 EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾ (fugledirektivet). I 1997 udgik denne art af listen i direktivets bilag I over fugle, der er genstand for særlige bevarelsesmæssige foranstaltninger, fordi den ikke længere ansås for at have en bevarelsesmæssigt set ufordelagtig status.

Da skarven ikke er medtaget på listerne over fuglearter, der kan drives jagt på i medfør af fugledirektivet (bilag II/1 og II/2), skal medlemsstaterne beskytte denne art ligesom hovedparten af de naturligt forekommende arter, idet de for eksempel skal forbyde bevidst drab eller indfangning, ødelæggelse eller beskadigelse af deres reder og æg samt bevidst forstyrrelse af dem, navnlig i yngletiden.

Dog kan medlemsstaterne fravige disse strenge beskyttelsesmæssige bestemmelser med henblik på at forebygge alvorlige skader på fiskeri og vand samt beskytte plante- og dyrelivet, når der ikke kan findes nogen anden tilfredsstillende løsning herpå.

For at der kan gives tilladelse til en sådan fravigelse, kræves der imidlertid videnskabeligt belæg for, at der rent faktisk er tale om sådanne skader. Ifølge undersøgelser foretaget i Sverige og informationer fra Finland ser det ikke ud til, at der i den nuværende situation skulle være tale om negative virkninger globalt set.

Kommissionen har modtaget informationer med antydning af, at der visse steder sker ødelæggelser på skarvernes reder. I mangel af solide beviser for, at skarverne forårsager skader på fiskeri samt vilde dyr og planter, som kunne begrunde en fravigelse som anført ovenfor, er sådanne handlinger i modstrid med fugledirektivet.

⁽¹⁾ EFT C 103 af 25.4.1979.

(2001/C 235 E/279)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0679/01

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. marts 2001)

Om: Procedurer for europæisk anerkendelse af sproget venetisk

Sproget venetisk er blevet anerkendt i betydelige sprogvidenskabelige skrifter som UNESCO's Red Book of Endangered Languages af Tapani Salminen — Helsinki Universitet (Finland) — og The Ethnologue Languages of the World, 13th Edition — Summer Institute of Linguistics — Dallas, Texas (USA).

En variant af venetisk er en uge om året udråbt til officielt sprog i Serafina Correa i Rio Grande do Sol i Brasilien til ære for de hundrede tusinder indvandrere fra regionen Veneto, der bor i Brasilien og stadig taler dette sprog.

Ifølge en undersøgelse fra Italiens statistiske institut (ISTAT) fra 1998 benytter 52 % af indbyggerne i Veneto venetisk og ikke italiensk i uformelle situationer, på kontorer og på arbejdspladsen.